

Meditacions: Dimecres de la tercera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimecres de la tercera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Jesús és la plenitud de la Llei; una fidelitat que vivifica i engrandeix el cor; entendre allò que s'estima.

«A L'EST del Jordà, a l'estepa (...), Moisès va comunicar als israelites tot el que el Senyor li havia encomanat de dir-los» (*Dt 1, 1.3*). El poble es troba a un pas d'entrar a la terra promesa. Tot i això, qui n'ha estat el

guia i pastor des que van sortir d'Egipte, quaranta anys enrere, no creuarà amb ells aquesta última frontera. Abans de lliurar la seva ànima a Déu, Moisès compleix la seva missió fins al final. «Ara, Israel —els diu— escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. El Senyor, el vostre Déu, m'ha manat que us ensenyi aquests decrets i aquestes prescripcions perquè els compliu en el país on entrareu per prendre'n possessió. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents» (*Dt 4, 5-6*).

En la fidelitat a aquesta Llei s'anirà forjant la identitat d'Israel. Des de Josuè i Pinjàs fins a Saule de Tars, passant per Elies, Judit o Mataties, seran molts els israelites que sentin

cremar la seva ànima d'amor per la Llei de Déu. Per això, quan Jesús comença la seva vida pública, es genera un cert enrenou. Parla amb autoritat, i sembla que es permet a si mateix i als seus deixebles fer excepcions a les tradicions dels seus pares. Els israelites piadosos estan confosos, així que el Senyor els surt a trobar: «No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los, sinó a completar-los» (*Mt 5, 17*).

Jesús s'insereix en aquesta tradició d'amor a la Llei, glòria del seu poble. Però hi afegeix quelcom més. Certament, no ha vingut a eliminar-la, però tampoc no és el seu un simple compliment. Amb Crist, ha sonat per a la Llei l'hora de la plenitud. «Ell va a l'arrel de la Llei, apuntant sobretot a la intenció i, per tant, al cor de l'home, on tenen origen les nostres accions bones i

dolentes (...). I nosaltres, a través de la fe en Crist, ens podem obrir a l'acció de l'Esperit, que ens fa capaços de viure l'amor diví»^[1].

A ALGUNS dels oients de Jesús, la seva resposta potser els va saber a poc. «Si no ha vingut a abolir la Llei, com s'explica llavors la conducta ambigua?», es podien preguntar. Però la suposada ambigüïtat de Jesús apareix tan sols als qui tenen una visió deformada de la Llei. I el que Jesús vol abolir és precisament aquesta visió deformada. La tasca es demostra àrdua, perquè la troba molt arrelada, sobretot entre alguns fariseus: és el seu un compliment superficial de la Llei, una observança formal, compatible amb un cor que no creix (cf. *Is* 29, 13; *Mt* 15, 6).

Però no és aquesta la fidelitat que vol el Senyor. Moisès havia dit: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu» (*Dt* 4, 1). La finalitat de la Llei és ajudar a viure, fer créixer. En el mateix sentit, les paraules de Jesús són esperit i són vida (cf. *Jn*, 6, 63) que, lluny de romandre immòbils, el salmista ens diu que «corren de pressa» (*Sl* 147, 15). Lluny d'empetitir-nos, la fidelitat a la Llei té la capacitat de fer-nos grans, perquè ens descobreix els camins per dilatar el cor: «Que la teva promesa guiï els meus passos, que jo no sigui mai esclau de males arts» (*Sl* 118, 133).

«La santedat té la flexibilitat dels músculs solts», deia sant Josepmaria. «La santedat no té pas la rigidesa del cartró (...). És vida, vida sobrenatural»^[2]. Com podem distingir el compliment farisaic, que ens torna petits i rígids, d'aquell altre

que ens fa grans i ens omple de vida? Se'n podrien dir moltes coses, però la clau última està en un amor que té dos indicadors concrets: l'alegria, fruit de fer les coses lliurement^[3]; i la tendresa amb què fem les coses^[4], perquè donem a allò tota la nostra atenció. Així es comprèn perquè «les ànimes grans tenen molt en compte les coses petites»^[5].

PER PODER complir la Llei de Déu amb amor, convé saber per què fem aquestes coses. És veritat que podem estimar una cosa encara que no compreguem del tot per què, en aquest cas, ens refiem de qui ens ho diu: el Senyor, els nostres pares, algú en qui confiem... Però l'amor autèntic cerca sempre entendre millor, i l'amor creix en la mesura que aprofundim en les causes^[6]. Si fem les coses sense comprendre per

què, és fàcil que acabem limitant-nos a un compliment extern, sense interioritzar les raons per fer-ho, i sense identificar-nos-hi. Així, podem acabar oblidant fàcilment que allò ho fèiem pel Senyor, i se'ns pot convertir en una cosa pesada o sense sentit. «Estigues atent i guarda't d'oblidar mai els fets que has vist amb els teus ulls. Que en tota la teva vida no se'n vagin del teu cor —diu la Sagrada Escripura—, i fes-los conèixer als teus fills i als fills dels teus fills» (*Dt 4, 5-9*).

De vegades comprendrem les coses precisament a través de l'obediència, quan aquesta obediència neix del desig d'identificar-nos amb allò que Déu vol. Aquest miracle es dona sobretot a la pregària, on el Senyor ens ajuda a conformar el nostre voler amb el seu, gràcies a les llums, afectes i inspiracions que vessa en les nostres ànimes. I juntament amb la pregària, un mitjà indispensable és

l'estudi, especialment de la Sagrada Escriptura i del Catecisme de l'Església Catòlica. Es tracta de tresors inesgotables en què podem aprofundir sempre més, i on trobarem cada vegada llums noves per omplir de sentit tot el que fem, i per donar raó a qui ens ho demani. Santa Maria també va haver d'esforçar-se per entendre. Per això meditava sovint les coses al seu cor (cf. *Lc* 1, 29; 2, 19.51), preguntava allò que no entenia (cf. *Lc* 1, 34; 2, 48) i buscava l'orientació de qui la pogués ajudar (cf. *Lc* 1, 39). Ella ens pot ensenyar a ser, així, veritablement lliures.

[1] Francesc, Àngelus, 16-II-2014.

[2] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 156.

[3] Cf. Mons. Fernando Ocáriz, *Carta pastoral*, 9-I-2018, núm. 6.

[4] Cf. Francesc, *Amoris laetitia*, núm. 127.

[5] Sant Josep maria, *Camí*, núm. 818.

[6] Cf. Sant Tomàs d'Aquino, *Comentari a l'Ètica a Nicòmac*, Llib. 8, lect. 12, núm. 6.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dimecres-de-la-tercera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dimecres-de-la-tercera-setmana-de-quaresma/) (26/03/2026)